

Remco Volkers

Dip & Zilver
in Americka

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

*Voor mijn ouders, die ergens anders zijn.
En voor Pieter, die er altijd is.*

Nur 282/W092201

Bisac JUV019000 / JUV013070

© MMXXII Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Remco Volkers

© MMXXII Illustraties: Iris Boter

Vormgever omslag: Petra Gerritsen

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1.

Naar Americka!

(Bijna het einde van de zomervakantie)

Pip en Zilver Houtmeer zitten aan de keukentafel. Ze kijken met veel afkeer naar hun boterham met vieze, bittere jam. Ze weten dat klagen geen zin heeft. Hun moeder heeft er een hele doos van gekocht in de aanbieding. De komende weken eten ze dus elke dag deze jam op brood, 's morgens én 's middags.

Volgens hun moeder heet het trouwens niet jam maar 'marmelade'. Er zit sinaasappel in, dus het is eigenlijk broodbeleg en fruit tegelijk, heel gezond en praktisch, zei ze.

Als het niet in de aanbieding is, is het heel duur. Dat zei ze ook nog. Ze moeten blij zijn met deze betaalbare luxe. De tweeling is er helemaal niet blij mee, maar weet dat er geen geld is voor iets anders op brood.

Als hun moeder klaar is met haar ontbijt – zij eet wel twee boterhammen met die vieze marmelade – legt ze rustig haar bestek neer en kucht even.

Pip en Zilver kijken op.

‘Kinderen,’ begint ze, ‘het kan zo niet langer. Jullie vader is al een tijdje geleden verdwenen en ons geld is bijna op. Ik kan dit huis niet langer meer betalen. We moeten hier weg.’

Pip en Zilver kijken elkaar aan. Omdat ze een tweeling zijn, denken ze vaak precies hetzelfde: verhuizen? Mooi niet! Ze hebben hier een leuke school en leuke vriendjes en vriendinnetjes. En allebei een eigen kamer in dit fijne nieuwbouwhuis in deze nieuwbouwwijk. Ze wonen al hun hele leven in Duivendam-Buiten.

Maar hun moeder praat door. ‘Er stond gisteren een advertentie in *De Ochtendbode*, dat ze bewoners zochten voor een of ander groot, oud huis. Het is gratis per maand. Ik heb gelijk gebeld en ik was de eerste die reageerde, zei die mevrouw. We mogen er gewoon voor niks wonen als we het zelf een beetje opknappen. Dat zei ze nog: “Het is een opknappertje, maar er valt beslist iets van te maken.”’

Moeder Houtmeer denkt even na. ‘Och kom, hoe noemde ze het verder ook alweer? O ja: “Het heeft ook nog veel oorspronkelijke details.”’

‘Waar is dat oude, gratis huis dan precies?’ vraagt Pip.

‘Het is in Americka, en dat is...’

Nog voor ze uitgepraat is, springen Pip en Zilver van tafel. Amerika, hoera! Ze gaan naar Amerika! Wat zullen hun vriendjes jaloers zijn!

Pip strekt haar armen uit zo ver als ze kan. ‘Daar hebben ze zúlke grote hamburgers.’

Zilver kijkt dromerig in een spiegeltje aan de muur. 'Alle bekende acteurs komen uit Amerika. Wie weet word ik een filmster,' zegt hij en hij geeft zijn spiegelbeeld een luchtkus.

Ze vergeten hun boterham en beginnen rondjes te rennen om de keukentafel. 'Yes, no, yes, no, yes, no,' klinkt het opgewonden. 'Amerika!'

Pip en Zilver kijken voorzichtig naar hun moeder, die er niet zo van houdt als ze heel druk zijn. Vroeger zei ze dan dreigend: 'Wacht maar tot jullie vader thuiskomt.' Maar ze wachten al best heel lang tot hij thuiskomt. Ze hebben geen idee waar hij is.

Een tante en oom van hun moeder beweren dat ze hem een keer hebben gezien in Parijs. Daar zou hij danser zijn bij een straatorkest. Dat konden ze nauwelijks geloven, hun vader een danser! Op straat nog wel.

'Maar het is...' begint hun moeder.

Pip en Zilver luisteren niet.

'Americka ligt...' stamelt ze.

Pip en Zilver dansen van blijdschap door de keukens.

'Ik bedoel niet dat... dat land...' probeert ze nog. Maar de tweeling is niet tot bedaren te brengen.

2.

Fijn met de trein?

De volgende dag zijn ze al vroeg op het station van Duivendam.

'Poeh,' zegt mevrouw Houtmeer, 'ik heb het er warm van.' Ze dept haar gezicht met een papieren zakdoekje. Het was ook een heel gesjouw, maar gelukkig staat bijna alles wat mee moet in de trein. Ze moeten opschieten, want in de verte horen ze de conducteur al op zijn fluitje blazen.

'Pip, vlugvlugvlug,' roept moeder Houtmeer tegen haar dochter. 'Geef jij dat plantentafeltje snel aan, we vertrekken bijna. En Zilver, blijf jij maar in de trein, laat dat kastje alsjeblieft op het perron staan. Ik geloof toch dat we dat lelijke ding niet meer nodig hebben.'

Pip tilt het plantentafeltje op en Zilver pakt het aan. Dan springt Pip ook snel de trein in. De deur gaat

bijna gelijk achter haar dicht. Waar in het treinstel normaal de fietsen staan of mensen op een uitklapstoeltje zitten, staan nu hun bureautjes, de eettafel en de stoelen, de kast en hun bedden. En nog veel meer spullen. Ze verhuizen met de trein naar Americka, omdat hun moeder geen rijbewijs heeft.

De trein komt in beweging. Met z'n drieën kijken ze voor de laatste keer door de ramen naar hun oude woonplaats Duivendam. Ze passeren wachtende mensen op het perron. Ze zien de koffi corner, de snackcorner, de broodjescorner, de cadeautjescorner, de bloemencorner, de informatiecorner en de snoepcorner. En dan zien ze alle drie nog iets: midden op het perron staat moeders grote koffer.

‘Dat zál toch niet,’ roept hun moeder geschrokken uit. ‘Wie heeft die koffer daar nou laten staan?’

Pip had die koffer heus wel gezien. Maar ze vindt het verhuisplan eigenlijk heel erg stom. Toen ze gisteren eindelijk rustig waren, had moeder namelijk uitgelegd dat er twéé Amerika's zijn. Dat grote land ver weg, aan de andere kant van de oceaan, met hamburgers en filmsterren, en een klein dorpje ergens in Nederland, tussen niks en nergens. Pip vergeet steeds waar het nou precies ligt, terwijl moeder het wel zes keer had aangewezen op de kaart van Nederland. Ze waren allebei heel erg teleurgesteld. Dit kleine Americka klonk een stuk minder spannend.

De hamburgers waren er misschien wel heel klein en er woonden vast geen filmsterren.

Pip is er nog steeds boos om. Daarom heeft ze expres niet gezegd dat de koffer van hun moeder nog op het perron stond. ‘Je zei alleen dat we dat plantentafeltje moesten pakken.’ Ze kijkt heel onschuldig.

Intussen is het te laat om er nog iets aan te doen; ze zien van de koffer al niet veel meer dan een donker vlekje in de verte.

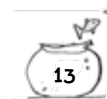
‘Jij wilt toch altijd iedereen helpen?’ zegt Pip tegen haar moeder. ‘Ik denk dat een arme mevrouw zonder jurken heel blij zal zijn met die van jou.’

Zilver staat er zwijgend bij, hij durft niks te zeggen. Je kunt wel merken dat Pip de oudste van ons twee is, denkt hij, ook al schelen we maar 17 minuten en 48 seconden met elkaar! Pip durft veel meer dan ik.

Moeder zucht. ‘Als ik straks in Americka mijn telefoon heb opgeladen moet ik maar met Gevonden Voorwerpen bellen. Ik wil die koffer terug hebben. Al mijn mooie jurken...’

Ze kijken om zich heen of ze ergens kunnen zitten, maar het treinstel staat helemaal vol met al hun spullen. Er is zelfs geen ruimte meer om de klapstoelen uit te klappen.

Pip wijst naar een deur. ‘Als twee van ons nou op de bureaustoelen gaan zitten, dan kan de derde op de wc zitten. Ik eerst!’ En weg is ze. Ze kruipt onder de

eettafel door en schuift een hanggeranium opzij. Ze duwt de twee bureaustoelen een stukje naar Zilver en moeder toe en doet de deur van de trein-wc open. Tevreden gaat ze op de klep van de wc-pot zitten. ‘Het stinkt hier wel een beetje,’ roept ze en ze knijpt haar neus dicht.

Nu moeten ze alle drie lachen. De ergste spanning valt langzaam van hen af.

Moeder Houtmeer zoekt intussen in haar handtas naar een snoepje. ‘Zo, kinderen,’ zegt ze als ze alle drie tevreden aan het sabbelen zijn. ‘Op naar Americka!’

Pip moppert nog een beetje, maar is toch ook wel heel benieuwd. Hoe zou hun nieuwe huis eruitzien? Mam heeft er maar weinig over verteld, alleen dat het heel oud is. En dat ze het zelf mooi mogen maken. En dat het gratis is, dat is net zo veel als niks. Hopelijk hoeven ze dan nooit meer die vieze jam te eten.

Ze is lekker aan het fantaseren als ze opschrikt van een pieperige mannenstem.

3.

Hallóóó, waar bent u?

‘Ja, hallóóó,’ klinkt de pieperige stem door een kier van de coupédeur. ‘Is daar iemand?’

‘Wie is daar?’ roept moeder terug door het volle treinstel. ‘En waar bent u?’

‘De conducteur hier. Ik krijg de deur niet open. Het hele treinstel staat vol met spullen.’

‘Dat komt omdat wij verhuizen,’ legt Zilver uit. Hij wil ook wel eens iets zeggen.

‘Maar ik ben op mijn controleronde,’ piept de conducteur. ‘Ik ben in functie, ik moet de kaartjes controleren. Zo kan ik mijn werk toch niet doen!’

‘Tja,’ zegt mevrouw Houtmeer. ‘Het staat hier inderdaad vol. Nog een geluk hoor, dat we niet méér spullen bij ons hadden. Dat had niet eens gepast. De treinen lijken tegenwoordig steeds kleiner te worden; fraai is het niet. Gaat u trouwens ook over de

gevonden voorwerpen? Ik ben mijn koffer vergeten, die staat nog op het perron van Duivendam.'

'Ik weet dat niet zo goed, van die gevonden voorwerpen. Ik mag alleen kaartjes controleren,' antwoordt de conducteur. 'En dat is al een hele klus, zeker als ik er niet doorheen kom. Straks krijg ik nog op mijn kop.'

'Weet u wat?' Moeder heeft wel een idee. 'Geef u ons dat apparaat maar, dan controleren we zelf wel even onze kaartjes. Dan wordt uw baas straks niet boos op u. Waar bent u precies? Kunt u een geluid maken, zodat we u kunnen vinden? Een dieren geluid of zoiets?'

'Oehoeoeoe, oehoeoeoe,' klinkt het verderop voorzichtig.

Moeder geeft Zilver een teken dat hij de kant van het geluid op moet. Hij klimt over de sofa, onder de eettafel door, langs twee tassen met lakens en ziet dan de arm van de conducteur tussen de deur door steken, met in zijn hand het controleapparaat.

'Oehoeoeoe. Oehoeoeoeoeoe.' De conducteur gaat maar door.

Als Zilver het apparaat heeft aangepakt, controleert hij eerst zijn eigen kaartje, kruipt terug naar zijn moeder voor haar kaartje en als laatste controleert hij Pips kaartje op de wc.

'Maar hoe moet het nou verder?' jammert de

conductor opnieuw. 'Ik moet alle mensen verderop ook nog controleren. Ik moet er toch echt door.' Hij duwt tegen de kast, maar die komt niet van zijn plaats.

Zilver weet wel raad. 'Geef mij uw pet maar,' zegt hij. 'Dan controleer ik alle andere kaartjes ook nog wel even.'

Als Zilver de pet van de conductor op heeft, klautert hij naar de volgende treinwagon, schuift de deur open en bromt met een zo laag mogelijke stem: 'Beste reizigers, goedemiddag! Uw plaatsbewijzen alstublieft.' Zo heeft hij dat een keer op de televisie gezien.

4. Niet zo heel vlug

De trein stopt.

'Zijn we er al?' vraagt Pip vanaf de wc.

'Nee, het duurt nog wel even, hoor,' zegt moeder.

De trein rijdt verder, en stopt dan weer.

'Zijn we er al?' vraagt Zilver, die terug is van het kaartjes controleren.

'Nog een eindje te gaan,' zegt moeder.

De trein rijdt verder, en stopt dan weer. Er stappen mensen uit de verschillende treinwagens.

Moeder gaat nu op de trein-wc zitten.

'Zijn we er?' vragen Pip en Zilver in koor. Ze hangen lekker achterover in hun bureaustoelen.

'Nog héél even geduld,' zegt moeder.

Ze stoppen nog tien, of misschien wel elf keer. Er zit haast niemand meer in de trein.

Als ze na een hele poos weer stoppen, slapen Pip

en Zilver al bijna. Maar horen ze nou heel, heel in de verte iemand zachtjes hun naam roepen?

‘Pip. Zilver. We zijn er!’ Het is hun moeder, die hen wakker maakt.

Ze zijn echt de allerlaatste passagiers die uitstappen.

Als Pip op het knopje drukt om de deuren te openen, horen ze door de lege trein omroepen: ‘Geachte reizigers, welkom in Americka, de eindbestemming van deze trein. We hopen dat u een aangename reis hebt gehad. Vergeet u bij het verlaten van de trein uw persoonlijke bezittingen niet. Wij wensen u verder een prettige dag en bedanken u dat u met onze trein hebt gereisd.’

Ze zijn op het perron van Americka. Bijna bij hun nieuwe huis!

Maar eerst moeten alle meubels de trein uit. Opgewekt klapt moeder in haar handen en ze begint een liedje te neuriën. Dat schijnt te helpen als je iets moet doen. Zilver heeft het een keer geprobeerd toen hij stom huiswerk moest maken, maar het lukte niet. Óf hij maakte huiswerk óf hij neuriede een liedje. Toen hij het tegelijk probeerde, raakte hij een beetje in de war.

‘Laten we maar snel beginnen,’ zegt moeder tussen het neuriën door.

Met z’n drieën gaan ze aan de slag. De eettafel is

best zwaar en de sofa ook. Gelukkig hebben ze maar drie eetkamerstoelen mee. ‘Die vierde stoel hebben we niet meer nodig,’ vond moeder. ‘Jullie vader is al zo lang weg, die zal niet ineens uit een boom komen vallen en zijn stoel nodig hebben.’

De grote kast is nog wel het zwaarst van allemaal. Als ze die uit de trein tillen, gaat een van de deurtjes open en valt er een plank uit. Die verdwijnt tussen de trein en het perron op het spoor. Zonde.

Pip bekijkt de meubels die ze hebben uitgeladen. ‘We kunnen ook best op het perron gaan wonen,’ begint ze enthousiast. ‘Het is zomer. Dat is toch gezellig?’

‘Wat heb jij toch altijd bijzondere ideeën,’ zegt moeder. ‘Maar stel je voor, elke ochtend gewekt worden door het fluitje van de conducteur in plaats van door de wekker? En waar moeten we plassen? Of koken? Nee hoor, ik vind het niet zo’n goed plan.’

Moeder stelt een korte pauze voor, van al dat sjouwen zijn ze hongerig geworden. Ze pakt de boterhammen, die ze had gesmeerd voor onderweg. Als ze met z’n allen op een bankje zijn gaan zitten, vraagt ze terwijl ze tussen de boterhammen kijkt: ‘Wat mag het zijn, marmelade of marmelade?’

Beide kinderen trekken een vies gezicht. ‘Jakkes,’ roepen ze tegelijk, want tweelingen denken niet alleen vaak hetzelfde, ze zeggen soms ook precies hetzelfde.

Zilver vraagt zich af waarom Pip niet de doos met die vieze jam op het perron van Duivendam heeft laten staan, in plaats van de koffer met de jurken van hun moeder.

Veel meer kan hij niet denken, want hij hoort ineens iemand zeggen: 'Wat moet dat daar?'

5.

Een toren op wielen

Op een drafje komt er een man op Pip, Zilver en hun moeder af gelopen. 'Het is hier geen camping. Vort met die troep, dit is een keurig perron. Hier mag je geen spullen neerzetten, dat is tegen de regels!' Hij wappert met een boekje. 'Hier staat het in,' hijgt hij. 'Artikel 3, lid 4, paragraaf D van Dirk, sub 6!'

Met open mond staren de kinderen de man aan. Wat zegt hij vreemde dingen.

'We... we zijn aan het verhuizen,' zegt Zilver voorzichtig. 'Maar we eten eerst even een boterham met jam. We hebben zo hard gewerkt.'

'Een boterham met *marmelade*,' verbetert Pip. Dat klinkt toch best chic.

'Niks mee te maken,' gaat de man door. 'Ophoepelen, of ik slinger jullie op de bon!' Hij haalt een ander

boekje tevoorschijn, voor bekeuringen, en zwaait met een potlood.

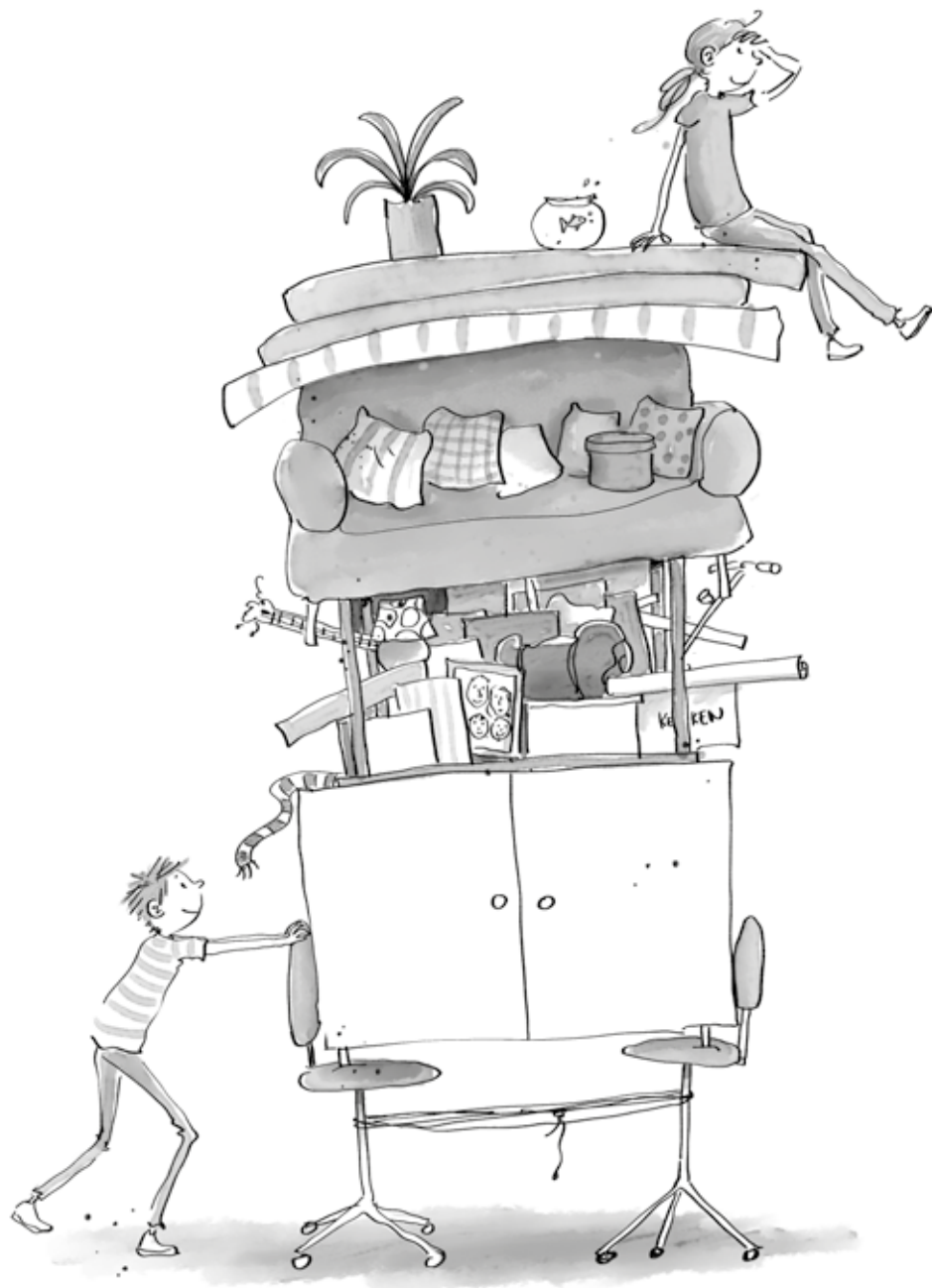
‘Moet dat niet met een pen?’ vraagt moeder Houtmeer, rustig kauwend op een hapje brood.

‘Ik mag nog niet met pen,’ zegt de man, ditmaal een stuk minder daadkrachtig. Hij kijkt een beetje beteuterd. ‘Maar met potlood is ook niet mis! Kijk,’ hij duwt moeder het potlood onder haar neus, ‘een écht vulpotlood. Daar kan toch geen pen tegenop? De koning schrijft trouwens ook met potlood, dat heb ik zelf gehoord.’

Moeder knikt vriendelijk en kijkt peinzend naar de spullen. ‘Weet u wat, we ruimen de spullen nu onmiddellijk op. Dan is het maar weg en dan kunt u door met belangrijkere zaken. Maar hoe krijgen we dat nou allemaal mee?’ denkt ze hardop.

Daar weet Zilver wel iets op. ‘Als we nou de bureaustoelen aan elkaar binden, die hebben wiel-tjes. Daar zetten we de kast op en dan de eettafel ondersteboven met de stoelen daar weer op, daarna de sofa en daarbovenop de matrassen. Kleine spullen kunnen we overal tussen stoppen. Dan rijden we zo naar het nieuwe huis. Pip kan bovenop op de uitkijk zitten en de weg wijzen. Ik duw wel.’ Hij legt zijn boterham even op het bankje neer. Zo heeft hij zijn handen vrij om de meubels te stapelen.

De man houdt hen nauwlettend in de gaten.

Als ze even later met een klein vaartje met de toren van spullen het perron af willen rijden, worden ze opnieuw tegengehouden. Wat nou weer, ze gaan toch zeker niet te hard?

‘Ik moet u tegenhouden,’ zegt de man. ‘U krijgt een bekeuring.’

Het drietal kijkt elkaar verbaasd aan.

‘Een bekeuring? Waarvoor?’ vraagt Zilver.

De man buigt voorover naar Zilver. ‘Uw boterham, jongeman, ligt nog op het bankje. Dat is tegen de regels. Als iedereen dat zou doen, dan wordt het een vieze boel van kleverige boterhammen. Kijk, hier staat het: artikel 7, lid 1, paragraaf H van Harriette, sub 9. Wat is uw naam?’ De man opent zijn bekeuringenboekje.

‘Zilver. Zilver Houtmeer, meneer. Maar ik was de boterh...’

‘Houtmeer?’ vraagt de man verbaasd. ‘Van de nieuwe bewoners van Het Grote Oude Huis?’

‘Dat zijn wij inderdaad,’ zegt moeder snel.

‘Ina Houtmeer en de kinderen. Zilver, en Pip natuurlijk! Mijn vrouw is Harriette, die van paragraaf H.’ Hij lacht om zijn eigen grapje. ‘Ze vertelde me al dat er nieuwe mensen in Het Grote Oude Huis komen wonen. En kijk, hier staat het hele gezin al voor mijn neus. Harrie zal verrast zijn. Ze had jullie volgende week pas verwacht, meen ik. Ik ben Harry. Harry Hittesun. Jullie nieuwe buurman.’

6.

Houtmeer en Hittesun

Pip en Zilver kijken elkaar aan. Het is allemaal wat verwarrend, Harriette, Harrie en Harry. Hittesun, ook nog eens.

‘Leuk om kennis met je te maken, Harry,’ zegt mevrouw Houtmeer en ze steekt haar hand uit.

Pip en Zilver kijken opgelucht toe. Deze man is hun nieuwe buurman. Dan krijgen ze vast geen bekeuring. Het voelt alsof ze hun eerste vriend hebben gemaakt. Stel je voor, gelijk bij aankomst in hun nieuwe woonplaats al gedoe...

‘U,’ zegt Harry.

‘U wat?’ vraagt moeder.

‘U zei “je” tegen mij,’ legt Harry uit. ‘Maar ik ben nog in functie. Dan ben ik “u”, en “meneer Hittesun”. Pas over...’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘... over drie minuten ben ik klaar met werken. Dan ben ik gewoon

